

for den Sag, og jeg vil haabe, at de nye Medlemmer af dette Ting ville se med den samme Velvillie paa den, og jeg vil ogsaa haabe, at den højtærede Trafikminister vil se velvilligt paa den og fremkomme med Forslag, naar vor finansielle Stilling har bedret sig.

Lige til Slutning kunde jeg have Lyst til at fremkomme med nogle ganske faa Bemærkninger af mere almindelig Natur. Naar man fraregner ganske enkelte Talere, synes det jo, at der i mange Henseender skal blive Arbejdsfred i dette Ting, og at man ogsaa ser nogenlunde ens paa Ønskeligheden af f. Eks. at skaffe Balance i Stats-husholdningen. Jeg vil haabe, at den samme Enighed og Samstemmighed ogsaa maa kunne bevares, naar vi komme til Spørgsmaalet om praktiske Foranstaltninger til at skaffe Balance.

Ellers have mange ærede Medlemmer jo fremdraget Situationen fra sidste Valg, hvor de Radikale og Socialdemokraterne stod sammen paa den ene Side for at omstyrte de nys vedtagne Forsvarslove, medens Højre og Venstre i truede Kredse stod sammen paa den anden Side. Jeg fandt dette naturligt. Naar de, som vilde have disse Love omstyrtede, allierede sig og stemte sammen, var det ganske naturligt, at de, der vilde bevare disse Love, stemte sammen. Ellers kunde jeg have Lyst til at nævne, at det radikale Venstre i Grunden ikke staar os saa særlig fjernt. Det staar os i Grunden ganske overordentlig nær. Jeg kunde t. Eks. tage Valgrets-spørgsmaalet. Vi ere jo begge varme Tilhængere af den almindelige Valgret, selv om Venstre mener, at vi først bør se, hvor langt vi kunne naa ad Forhandlingens Vej, inden vi vælge Kampens Vej. Og selv om vi tage det saa meget omdebatterede Militærspørgsmaal, staa vi muligvis ikke hinanden saa fjernt, som f. Eks. de Radikale maaske synes. De Radikale kaldte os under Valgkampagnen, saaledes oppe hos mig og maaske flere andre Steder, for Militarister. Hvis dette at bevilge Penge til et Militærvæsen skal kunne kaldes Militarisme, saa ere de Radikale ogsaa Militarister. De ere det ganske vist i mindre Grad end vi, men der er ikke nogen principiel Forskel, de ere Militarister lige saa godt som vi, hvis denne Betegelse skal kunne gøres gældende i Almindelighed. Der er kun den Forskel mellem os, at naar vi endelig skulle bevilge Penge til Militærvæsen, ville vi bevilge saa meget, at det Militærvæsen, vi indrette, kan tænkes at faa nogen praktisk Betydning og under vanskelige Forhold blive

brugbart som Neutralitetsforsvar. De andre derimod ville give en hel Del Penge ud til noget, som ikke er brugbart, og som kun kan bruges til en tom Demonstration. Det er Forskellen. Jeg tror, at i Fremtiden vil man samles mere om dette: Afvæbning eller et Neutralitetsforsvar, der i paakommende Tilfælde kan tænkes at have nogen Betydning under vanskelige Forhold. Det synes ogsaa sidste Valg at tyde paa, idet disse to Opfattelser fik saa langt den største Del af Vælgerne bag sig. De Radikales Opfattelse af disse Spørgsmaal er i Virkeligheden konservativ, og jeg tror, de ville komme til at dele sig efter disse to Opfattelser. Deri er jeg heller ikke uenig med alle Radikale. F. Eks. har Morten Pontoppidan fornylig skrevet noget om dette og uden Betænkning valgt at slutte sig til de nys vedtagne Forsvarslove, idet han mener, at man ikke skal agitere imod eller røre ved disse, naar Vælgerne alligevel foretrække det dyrere. Og det kan jo ikke hjælpe, hvad man siger, Vælgerne vidste, naar de stemte paa os, at det var den dyrere Ordning, de valgte. Skulde vi virkelig have glemte at sige det, saa glemte vore Modstandere det ikke. Og jeg tror, at de gjorde det, fordi de havde en Følelse af det samme. Ogsaa det sidst afholdte Valg, Suppleringsvalget i Kalundborg, kunde tyde paa, at denne Opfattelse er i Fremgang hos Vælgerfolket. De socialdemokratiske Vælgere vare der nemlig i Tvivl om, hvorvidt de skulde stemme paa den radikale Kandidat eller paa Venstres Kandidat. Ja, hvis de egentlig skulde have fulgt deres Hjertes Overbevisning, havde de maaske endda stemt paa Venstres Kandidat. De menige Vælgere kunne nemlig undertiden have et klarere Blik paa Forholdene end Førerne, og jeg tror, det er denne Klarhed, der er ved at vokse frem i Vælgerbefolkningen.

Povlsen: Jeg skal ikke ret længe lægge Beslag paa det høje Tings Tid og Opmærksomhed, men jeg kan dog, skønt jeg udsætter mig for at mishage det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), ikke lade være med at give mit Bidrag til det kalejdoskopske Billede, det ærede Medlem talte om, og i Modsætning til det ærede Medlem mener jeg, at det er naturligt, at første Behandling af Finansloven faar dette brogede Udseende. Det er det rette Sted for Tingets Medlemmer til at fremkomme med mulige Anker over Misgreb i Administrationen og til at paa-vise mulige Fejl i Lovgivningen, og der er